

V snežni nevihti

Moji starši so vedno, vsak dan molili zame in za mojo družino. So starši 7 otrok, imajo 32 vnukov in 7 pravnukov. Od nekega starega prijatelja so prejeli podobico [don Álvara] in tisti dan, ko so začeli moliti, se je zgodil čudež.

16. Mar. 2014

Prosili so za finančno dobrobit moje družine, toda čudež se je zgodil drugače. Imam dva majhna otroka. Starejši je zdaj star 9 let, takrat pa jih je imel 4.

Bil je bolan imel visoko vročino. Odločila sem se, da ga peljem k našemu pediatru, ki je 20 minut stran. Zunaj je bila huda snežna nevihta.

Zapeljala sem navzdol na avtocesto in na polovici poti je moj sin, ki je sedel na zadnjem sedežu, imel začetek epileptičnega napada. Nikdar nisem videla ali slišala ničesar o vročinskem napadu in nisem razumela, kaj se dogaja.

Kričal je in se zvijal. Začela sem vpiti in ga poskušala doseči. Avtomobili so vozili v obe smeri in opazila sem, da nisem pozorna na smer vožnje. Sin je padel v nezavest in mislila sem, da je umrl. Vzela sem svoj mobilni telefon, vedela sem, da je brez baterije, a sem vseeno poklicala 911.

Trpela sem, medtem ko sem bila na zvezi z 911 kakšnih 20 minut. Večina telefonov ima rezervno energijo za klice v sili, vendar nisem mislila, da

bi lahko zdržala tako dolgo. Moj spomin je nekoliko nejasen, toda spominjam se, da kljub vsem avtomobilom, ki so tam vozili, nisem trčila v nikogar in nihče se ni zaletel v naju. Niti zaneslo me ni. Uspelo mi je priti na kraj, kjer naju je rešilec lahko varno sprejel.

Vročinski napadi niso tako resni, toda jaz tega takrat nisem vedela. Mislim, da mi je don Álvaro pomagal priti brez nesreče, kamor je bilo treba. Moj sin je ozdravel in domov sva se vrnila še istega dne.

P. T. G. (ZDA)
